

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 6

ฟ้ารุ่งต่อโทรศัพท์ถึงอรลอ กายชำเลื่องมองแล้วกระซิบว่า
“อย่าเพิ่งบอกว่าเป็นภรรยา ให้แม่ชาวแปลกใจเล่น”

หญิงสาวจึงเพียงบอกว่าจะพาเด็กสาวมาฝากให้พักอยู่ด้วย
อรลอกำลังชำระความเรื่องข้าวของที่หายไปและวุ่นวายอยู่กับงานอื่น
จึงรับรู้โดยไม่ได้ตั้งใจที่จะสอบถามว่าเด็กสาวที่ฟ้ารุ่งกำลังพามา
เป็นใครมาจากที่ไหน

ที่ทำการมูลนิธิภูริพัฒนา ก็คือคฤหาสน์หลังใหญ่ที่เคยถูกไฟไหม้
จนเสียหายแต่ว่ารากฐานยังแข็งแรง ฟ้ารุ่งจัดสรรเงินทุนจากกองมรดก
ทำการบูรณะก่อสร้างซ่อมแซมขึ้นใหม่ รูปลักษณ์และสีสันทนของอาคาร
ตลอดจนการตกแต่งพื้นที่ทั้งภายในและบริเวณภายนอกแตกต่างกันไป
จากเดิมโดยสิ้นเชิง แต่ไม่ว่าจะพยายามทำให้รูปลักษณ์เปลี่ยนแปลง
ไปอย่างไร บรรยากาศเศร้าเหงาได้หวนกลับมาครอบงำจิตใจของเธอ
อย่างลึกลับทุกครั้งที่ย่างก้าวเข้ามา เธอจึงมักหลีกเลี่ยงที่จะมาที่นี่
และจะพูดเรื่องงานของมูลนิธิกับอรลอโดยอาศัยระบบสื่อสารเป็น
ส่วนใหญ่

ภรรยาแม่จะมีงานราชการรัดตัวก็ยังมาช่วยงานที่นี่มากกว่า
เธอ ทั้งมีรูปเมื่ออยู่ในงานต่างๆ ปรากฏอยู่ในห้องสมุดด้วย
เพราะความเหงา โศกเศร้ากลับมาครอบงำ ดังนั้นเมื่อรถยนต์
คันใหญ่แล่นผ่านประตูรั้วเข้ามาจอดลงที่หน้าอาคาร เธอจึงสังเกตเห็น
หญิงสาวเยาว์วัยที่ขยับตัวเปิดประตูก่อน หันมามอง ฟ้ารุ่งกลักรู้
ความรู้สึกก่อนที่จะเปิดประตูด้านของตนเองก้าวลง

แม่สาวก้าวลงคนละด้านแล้วขยับเดินเข้าไปข้างหน้า ต้องหันมา
มองฟ้ารุ่งที่ก้าวเดินอย่างเชื่องช้าอีก เหมือนเธอจะเข้าใจ ขยับเข้าหา
แล้วจับข้อมือที่บอบบางไว้ พุดเสียงใส

“มาเถอะ ไม่มีอะไรต้องเศร้าหรอก”

ฟ้ารุ่งมองเธออย่างแปลกใจ กายพุดต่อ

“คุณควรเบิกบาน ที่นี่มีแต่ไอบุญ คุณและแม่ชาวออร์ให้อนาคต
ที่สดใสแก่เด็กๆ พวกเขายินดีที่คุณมา...”

ฟ้ารุ่งชะงัก เสียงถามห้วนไหว

“หมายความว่ายังไง พวกเขาชื่อใครหรือ”

“ก็แม่ชาว เจ้าหน้าที และเด็กๆ ที่พักอยู่ที่นี่นะซิ แหม...
คุณอย่าฝักใฝ่เรื่องเทพเทวดาให้มากนักเลย วางๆ ลงบ้างเถอะ”

“อ้าว...” ฟ้ารุ่งมีนงกับคำพูดที่หักมูมของแม่สาวที่มีบุคลิกแปลก
ประหลาด “ตกลงว่าเรื่องนี้ไม่จริงใช่ไหม”

“จริงซิ!” เธอทำตาค้อนๆ “จะจับผิดทำไมนี่ เทพมีจริงๆ นะ
แต่ว่าถึงจะมีก็น้อยมาก ส่วนพวกเธอขอรับส่วนบุญนี้เยอะเยะไปหมด
ทำยังไงได้ คนดีมีน้อยกว่าอยู่แล้ว”

ฟ้ารุ่งจึงนิ่งอย่างอ่อนใจ เดินตามมือที่จับจูงอย่างว่างาย

พอถึงประตู หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์กว่าก็เปิดประตูแล้วหยุดให้
“เจ้านาย” ผ่านเข้าไปก่อน สิ่งแรกที่เห็นก็คือภาพถ่ายและภาพวาด
ของอดีตเจ้าของบ้านทั้งสาม ใสกรอบหุตุติดโดดเด่นเป็นสง่าอยู่บนผนัง
ด้านหนึ่ง ฟ้ารุ่งชะงักมองแล้วยกมือไหว้เศร้าๆ

ช่วงเวลานั้น เธอรู้สึกเหมือนปลายผมถูกสัมผัสอย่างปลอบโยน
สัมผัสเหมือนที่ภริเคยทำเสมอเมื่อยังมีชีวิต เธอหันขวับ เห็นแขนเรียวยาวๆ
ของแม่สาวที่ยืนอยู่ข้างๆ เคลื่อนไหวลดมือลงพอดี ใบหน้าสีขาว
ด้านที่สวยงามดูสงบเสงี่ยมอ่อนโยนจนเธอไม่อาจต่อว่าที่ถูกล่วงเกิน

เธอได้แต่ยืนนิ่งจ้องมองงงๆ

อรลอ ในชุดเสื้อหลวมและผ้าชีนสีขาวย มีผ้าสไบสีขาวพันกาย
อ้อมพาดบ่าเดินออกมาจากห้องข้างใน ฟ้ารุ่งยกมือไหว้ก่อนในฐานะ
ที่อรลอ บวชเนกขัมมะและถือศีลสืบทอดเวลากว่าปีที่ผ่านมา

“สวัสดิ์ค่ะ พี่ฟ้า ดีจริงที่วันนี้มาได้... อ้าว... เอ๊ะนี่...”

เธอทักพร้อมกับรับไหวแล้วชะงักเมื่อเห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ
กายพนมมือไหว้ พุดยิ้มแยม

“แม่ขาวจำหนูได้ไหม”

“กายนี่เอง ไปยังไงมา ยังไงล่ะนี่”

เธอตอบสั้นๆ ว่า “กายจมน้ำแล้วนายช่วยไว้”

อรลลอ สงสัย “เอ๊ะยังงั้นกัน พี่ฟ้าช่วยกายไว้ที่ไหนคะ... มาคะ
นั่งก่อน” เธอหันมองเข้าไปข้างใน “แหมm เด็กรๆ ไม่มีใครออกมาดูแล
ยกน้ำรับรองท่านประธานฯ เลย...”

“อนุญาตให้กายหาเครื่องดื่มให้คุณฟ้ารึนะ คุณแม่ขาว”

“ได้ซิ เป็นงานถนัดของเธออยู่แล้วนี่”

ร่างปราดเปรียวที่แข็งแรงในชุดกางเกงเสื้อยืดหลวมๆ ปราดเข้า
ห้องข้างในไปอย่างว่องไว ฟ้ารุ่งเดินตามไปนั่งใกล้ๆ อรลลอ ถามว่า

“กายเคยทำงานที่นี่หรือคะ ทำอะไร นิสัยเขาเป็นยังไงคะ”

“เคยมาเป็นจิตอาสาคะ ช่วยทำงานทุกอย่างโดยขอกินนอน
และเรียนพิเศษวิชาที่เราจัด แต่ว่าออร์กี้ให้เงินค่าจ้างเขานิดหน่อยด้วย
เขาชอบอ่านหนังสือ พอเสร็จงานก็จะอยู่ในห้องสมุดจนตึกตื่นทุกคืน”

“เขามีอะไรแปลกๆ ไหมคะ”

“ความแปลกก็มีบ้างคะ แต่ไม่ได้เป็นพิษภัยกับใคร เด็กแต่ละคน
ก็มีความเป็นตัวของตัวเองที่แตกต่างกัน สำหรับกายอาจจะเป็นเพราะปมด้อย
เรื่องหน้าตาก็ได้ จะสวยก็ไม่สวย จะว่าไม่สวยก็ไม่ได้”

“เขาสร้างจินตนาการเรื่องเทพแล้วเชื่อเป็นตุเป็นตะหรือเปล่าคะ”

“เอ เรื่องนี้อร์ไม่แน่ใจ แต่บางครั้งก็พูดจาแปลกๆ ทำตา
ขวางๆ ทำให้ไม่มีใครอยากต่อแต่ด้วย เขาก็เลยมักจะพูดคนเดียว...
ออร์เคยได้ยินบ่อยๆ บางทีก็เป็นคำแปลกๆ ไม่รู้ว่าเป็นภาษาอะไร
พอถามก็ไม่ตอบ ทำงานได้กว่าเดือนพี่ชายก็มารับกลับไป... เอ...
แล้วพี่ฟ้าพบกันได้อย่างไรคะ”

ฟ้ารุ่งจึงเล่าเรื่องที่ทำให้อรลลอหนึ่งฟังอย่างสนใจ

เธอพูดในตอนท้ายว่า

“แปลกมากที่เขาจมน้ำอยู่นาน ไม่หายใจและหัวใจหยุดเต้น
พี่ณาทำซีฟิอาร์ทังนาก็ไม่ฟื้น แล้วจู่ๆ ก็ลืมตาเรียกชื่อพี่ณาทกับ
พี่ฟ้า บอกว่าเทพภูริบอกให้มาช่วย แล้วดูซิ ฟื้นจากจมน้ำสอง-
สามวันเท่านั้นก็ลุกขึ้นเดินปร้อเลย”

อรลลอพูดว่า

“เรื่องที่ยายจำพี่ฟ้ากับพี่ณาที่ได้นี้ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือคะ ก็ใน
ห้องสมุดและในคอมพิวเตอร์ มีรูปและเรื่องราวมากมาย พี่ณาดูแล
ควบคุมงานก่อสร้างและช่วยงานมูลนิธิฯ มาตลอดก็เลยมีรูปเยอะ รูป
พี่ฟ้าที่เป็นประธานมูลนิธิก็เยอะเช่นกัน และเรื่องของคุณภูริที่สละชีวิต
ตัวเองก็ดังสุดๆ กายสนใจเรื่องนี้อยู่แล้วคะ นอกจากอ่านในคอมพิวเตอร์
ก็ยังมาซักถามนั่นนี่กับออร์บ่อยๆ...”

ฟ้ารุ่งพยักหน้า “พี่ณาทก็พูดอย่างนี้คะ”

อรลลอพูดต่อคืดๆ “ที่แปลกก็คือที่พี่ฟ้าบอกว่าเขาจมน้ำอยู่
ตั้งนานแล้วจู่ๆ ก็ฟื้น มาวันนี้หน้าตาทำที่ไม่เหมือนเจ็บป่วยเลย..”

แล้วเธอก็ไหวไหล่เล็กน้อย

“แต่ว่าในโลกนี้อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น กรณีที่เป็นหนึ่งในล้าน
นี่มีให้ได้ยินอยู่เสมอ แต่ว่าปรกติแล้วเขาก็เป็นเด็กที่แข็งแรงมากคะ
ไม่เจ็บไม่ป่วย เวลาทำงานนี้ เขาเป็นตัวยืนทำงานทุกอย่างไม่เกียจเลย
รวมถึงงานของผู้ชายด้วย”

แม่สาวประคองถาดเครื่องดื่มเดินเข้ามา ทำให้สตรีที่กำลังพูดกัน
หยุดชะงัก เป็นน้ำส้วมคันสดๆ วางเคียงแก้วน้ำเย็น พุดยิ้มๆ

“พอดีกายเห็นมีส้วมเยอะก็เลยคั้นให้เจ้านาย”

“แล้วของแม่ขาวล่ะจ๊ะ” ฟ้ารุ่งถาม

“แม่ขาวเพิ่งดื่มไปหนึ่งแก้ว ดื่มมากไม่ดี ท้องจะเสีย”

“จริงหรือ..!” ฟ้ารุ่งทำตาโตกับอรลลอ

“จริงคะพี่ฟ้า”

“แล้วกายรู้ได้อย่างไร..!”

“เทพบอก” เธอแกล้งตอบด้วยยิ้มยั่วหยอกเย้า พอใจที่จะแกล้ง

ให้อีกฝ่ายมีหงงแปลกใจ สะดุ้งเมื่อแม่ชาวตีแขนเบาๆ ปรามซิ่งๆ

“อย่าทะเล้นกับนายนะเธอ”

อีกฝ่ายจึงสารภาพเจื่อนๆ “กายเห็นแก้วประจำตัวของแม่วางอยู่ที่อ่างล้างจาน”

“อ้าว เด็กยกแก้วไปยังไม่ล้างอีกหรือ”

“กายล้างให้แล้ว”

“คะ..!” อรล่อเตือนเสียงเข้ม “มารยาทหายไปไหนหมดแล้ว”

“คะ” อีกฝ่ายหน้าเป็นตอรับ

อรล่อสายหน้า “ไม่ไหวนะ รูปร่างหน้าตาสวยๆ แต่ว่าพูดจาไม่มีคะขานเลย คะขานี้ไม่ต้องซื้อหาสักหน่อย มันยากอะไรนักหนา”

“แม่วากก็ไม่คะขากับหนูนะ...คะ” เธอเถียงใสๆ

ภายในบริเวณมีตึกกะทัดรัดขนาดสองชั้นปลูกขึ้นใหม่สำหรับเป็นที่พักอาศัยของเด็กผู้หญิงที่เข้ามารับการช่วยเหลือ คุณกนก แม่บ้านสาวใหญ่ตรวจความเรียบร้อยอยู่ที่นั่น พอได้รับโทรศัพท์จากแม่วากก็ตรงมาหา คารวะนายใหญ่แล้วแสดงความดีใจที่รู้ว่ากายจะมาอยู่ด้วย เพราะหมายถึงการช่วยทำงานที่ขยันขันแข็งไม่เกียจงอน

“กายหายไปไหนมา พี่จันกับพี่จุ่มบ่นคิดถึงนะ”

แม่สาวรู้ทัน “คิดถึงคนล้างจานกวาดถูนะซิ กายไม่อยู่ก็ต้องล้างกันเองกวาดถูกันเองเหนื่อยใช่ไหมล่ะ”

แม่บ้านกนกยิ้มแห้งๆ อย่างยอมรับที่ถูกอ่านใจถูกต้อง

“ก็เด็กนักเรียนเกียจงานกัน พี่เรียกให้ทำอะไรก็ไม่ยอมทำนี่นา ต้องให้กายมากำกับ เด็กมันยอมกาย”

อรล่อจึงบอกฟ้ารุ่งว่า

“ยายคนนี้ไม่รู้ว่าเรียนจิตวิทยามาจากที่ไหน ไม่ว่าใครพูดอะไร หล่อนเป็นฐันทันเขาหมด แล้วเวลาหล่อนทำเป็นดูนี่เด็กนักเรียนจะกลัว บอกให้ใครทำอะไรก็ไม่กล้าตื้อกันเลยคะ”

ฟ้ารุ่งจึงรู้ว่าการพูดตักเหมือนรู้ใจที่ทำให้เธองงน้อยๆ เป็นบุคลิกของแม่สาวที่ใบหน้ามีตำหนิพริ้วพริ้วผู้นี้

อรล่อพูดทิ้งท้ายว่า “เวลากายพูดอะไรก็อย่าไปถือสาเลยคะ หล่อนแกล้งขู่แกล้งหลอกให้คนหัวปั่นแกงนั้ก เด็กๆ กลัวไปตามๆ กัน ไม่กล้าตื้อกับหล่อนเลย”

ฟ้ารุ่งตามอรล่อเข้าห้องทำงาน พูดกันเรื่องงานของมูลนิธิ ขณะที่กายก็ตามแม่บ้านไปยังอาคารห้องพัก แม่บ้านบอกเธอว่าห้องชั้นล่างตรงบันไดพอดีว่างลงเพราะเด็กที่เคยพักอาศัยสองคนเพิ่งย้ายกลับต่างจังหวัดไป แต่ว่าเมื่อไปถึง ประตูห้องกลับปิดสนิทติดล็อก คุณกนกไขกุญแจก็แล้ว จับเขย่าก็แล้ว ประตูก็ยังเปิดไม่ได้

“เอ๊ะ แบบนี้แปลว่าติดกลอนข้างในซิ” สาวใหญ่ร่างท้วมส่งเสียงพลางตบประตู “ใครอยู่ข้างในหรือ เปิดประตูซิ”

ไม่มีเสียงตอบ อีกฝ่ายยิ่งเรียกไม่เป็นผลก็ยิ่งโกรธส่งเสียงดัง

“ต้องมีคนอยู่ข้างในแน่ๆ ใครนะ เปิดประตูนะ ไม่อย่างนั้น เจอดีแน่ๆ”

ยิ่งข้างในเงียบแม่บ้านก็ยิ่งอารมณ์เสีย เสียงเรียกและตบประตูดังขึ้นทุกทีเรียกให้แม่จันแม่จุ่มวิ่งมาสวมทาบถามไถ่ สองสาวทักทายกายก่อน ยินดีที่เธอจะกลับมาช่วยทำงาน หากครั้นรู้เรื่องขัดข้องก็ช่วยส่งเสียงและตบประตูเรียกด้วยอีกสองแรง นักเรียนบางคนที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ค่อยๆ เดินมาสวมทาบให้กลุ่มคนที่หน้าห้องขยายใหญ่ขึ้นอีก

“ใครรู้บ้างว่าใครแอบเข้าไปทำอะไรอยู่ในห้องนี้”

เด็ก ๆ หันมองกันแล้วตอบว่า

“ฤดีหรือเปล่านั้นคะ เมื่อตอนสายๆ เห็นหลบๆ อยู่”

“ฤดีอีกแล้วหรือ... เด็กคนนี้น่ารำคาญจริง” น้ำเสียงสาวใหญ่ หงุดหงิด ร้องสั่ง “ไปเอาชะแลงมาจัดประตูเลย”

กายเห็นเรื่องจะไปใหญ่จึงพูดว่า

“คุณแม่บ้าน กายจะป็นเข้าไปดู”

“จะป็นเข้าไปยังงั้”

เธอชี้ช่องกระจกเล็ก ๆ เหนือประตูที่เปิดแง้มอยู่ มีเสียงถามว่า

“จะไหวหรือ”

หญิงสาวร้องขอเก้าอี้ซึ่งเด็กหญิงคนหนึ่งรีบยกออกจากห้องข้างๆ มาวางให้ เธอก้าวเท้าขึ้นไปยืนแล้วยึดแขนขึ้นดึงฝาช่องกระจกให้เปิดกว้างออก ใช้มือยึดขอบช่องแล้วตีขาพาร่างบางที่สมส่วนลอยขึ้นไปอย่างง่ายดาย เธอใช้ศีรษะดันให้ช่องกระจกเปิดแล้วลอดผ่านเข้าไป แล้วร่างทั้งร่างก็หายเข้าไปข้างในห้องอย่างรวดเร็ว

เธอล้มร่างลงบนพื้น พอทรงตัวได้ก็ต้องชะงักเพราะร่างท้วมของเด็กสาวรุ่นคนหนึ่งนั่งซุกซอกตู้ตัวสั้นอยู่ ใบหน้าของเธอผู้นั้นซีดเผือด ปรกายน้ำตาอาววมชวนให้เวทนา

“เธอเป็นใคร..” ต่างคนต่างถามคำถามนั้น

“หนูพักอยู่ที่นี้...” เด็กสาวตอบเสียงสั้น

“เธอชื่อฤดีใช่ไหม เธอป่วยหรือ”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ได้แต่แสดงสีหน้าระแวงหวาดหวั่น

เสียงตบประตูและเสียงเรียก “กาย.. กาย..” เร่งเร้า ทำให้ทั้งสองสะดุ้งไหวตัว กายขยับจะเปิดประตู ร่างอวบอ้วนผวาเข้าเกาะร่องห้าม “อย่าเปิดนะ”

สัมผัสนั้นทำให้เธอชะงัก มองเด็กสาวอย่างงุนงง

“เขาจะ.. เขาจะ...”

“ใครจะทำไมหรือ..”

“กาย..! กายเปิดประตูเร็วๆ ซิ..!”

กายรู้สึกถึงความหวาดหวั่นสับสนของอีกฝ่าย คิดอะไรไม่ทัน ได้แต่จับร่างท้วมให้นอนลง “หลับตาไว้”

เด็กสาวรีบทิ้งกายลงนอนโดยไม่ขัดขืน เธอจึงขยับมาเปิดประตู คุณแม่บ้านยืนรอกอยู่ก้านาเข้ามาพาลางส่งเสียงเออาเรื่อง

“มีใครหรือเปล่า.. ฤดีใช่ไหม..!”

กายไขว้หน้าไว้ขณะพูด “ไม่รู้ว่าใคร สงสัยว่าจะไม่สบาย”

พวกผู้ใหญ่ขยับเข้าไปใกล้ร่างที่นอนอยู่

“ฤดีจริง ๆ ด้วย”

แม่จุ่มเข้าเขย่าร่างอวบท้วมพาลางเรียก “ฤดี เป็นอะไร ตื่นซิ” คนอื่นๆ ยื่นมือเข้าจับเขย่าบ้าง เด็กสาวจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น

“ฤดี เป็นอะไร ทำไมเข้ามาหลับอยู่ในห้องนี้ บอกแล้วใช่ไหมหมว่าห้ามเข้าห้องคนอื่นและห้ามลือคประตูห้องด้วย”

เมื่อเด็กสาวได้แต่นิ่ง เด็กสาวใบหน้าสะสวยอีกคนหนึ่งจึงพูดเยาะๆ “ฤดีคงได้ยินเสียงสั่งให้เข้าห้องนี้กระมัง” เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนๆ

คุณแม่บ้านขมวดคิ้ว เอ็ดว่า “นุตาอย่าพูดเหลวไหล..!”

เธอหันกลับไปหาเด็กสาวร่างท้วม “ว่ายังไงฤดี ทำไมเธอถึงได้เข้ามานอนอยู่ในห้องนี้ มันไม่ใช่ห้องของเธอนะ”

“หนู... หนู...” อีกฝ่ายตัวสั้นพูดอะไรไม่ถูก

“กายว่าฤดีไม่สบายอยู่นะ...”

“กายไม่ต้องยุ่ง..!”

เสียงเอ็ดทำให้หญิงสาวหน้าปรุต้องนิ่ง มองอย่างไม่สบายใจ การสอบสวนดำเนินต่อไป น้ำเสียงของคุณกนกไม่ลดความเข้มงวด ขณะที่เด็กสาวเริ่มร้องไห้

มีเสียงเรียกของโทรศัพท์ คุณกนกตอบรับแล้วบอกแม่ครัวว่า “คุณแม่ชาวเรียกฉันให้ทำอาหารพิเศษให้คุณฟ้า เธอทานเผ็ดไม่ได้”

“อ้าว เหนอ งั้นกายไปช่วยหน่อย”

แม่จันจับจูงแขนกายซึ่งเดินตามโดยดี เมื่อพ้นออกมาก็ถาม

“ฤดีมีปัญหาอะไรหรือพี่จัน”

“เด็กมันเป็นโรคประสาท ตั้งแต่เข้ามาอยู่ก็วุ่นวายตลอด แล้วก็ชอบโทษว่ามีเสียงสั่งให้ทำ คุณกนกให้นอนห้องรวมสี่คน เพื่อนๆ จะได้ช่วยดู มีเสียงฟ้องทุกวันว่ามันทำอะไรแปลกๆ”

หญิงสาวหวนนึกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ก่อนเมื่อเด็กสาวถลาเข้าหา

เธอเกิดอาการเย็นวูบวาบ ขนลุกชูขึ้นโดยไม่รู้เหตุผล.....